

הא כיצד ניתן ליישב הסתירה שבין משמעות הפסוקים.

אלא, תיישב הפסוקים על ידי שתחלקהו, את הלילה —

גמרא:

הציו הראשון למצות הקטרה ולכן אברים שפקעו מעל גבי המזבח קודם חצות, יחזירם להקטרה, לפי שעדיין לא נשלמה מצות הקטרתם.

ואילו הציו השני של הלילה למצות הרמה, שכיון שהיו על גבי המזבח עד חצות הלילה נשלמה הקטרתם, ונעשים דשן בחצות הלילה, ומעתה עומדים הם להרמה, ואם פקעו אין צריך להחזירם.

מתיב רב כהנא: בכל יום היו תורמין את הדשן מהמזבח בקריאת הגבר או סמוך לה, בין סמוך לו מלפניו בין מלאחוריו. וביום הכפורים מחצות הלילה. וברגלים מסוף האשמורה הראשונה.

ואי סלקא דעתך כדברי רב — שמה ששינו כ-א בובחים שזמן תרומת הדשן הוא מחצות הלילה — דאורייתא היא, אם כן היכי מקדמינן לתרום את הדשן ברגלים מאשמורה הראשונה, והרי עדיין לא הגיע זמן המצוה.

[היכי מאחרינן בכל יום].⁽⁶⁴⁾

אלא, אמר רבי יוחנן: מה ששינו שאברים שפקעו לאחר חצות הלילה לא יחזירם אינו מהטעם שאמר רב שכיון שהגיע זמן מצות תרומת הדשן נשלמה מצות הקטרתם. שהרי

המביאים קרבנותיהם, להקריבם מיד אחר עבודת התמיד.

תנן התם: אברים כשרים — שהוקטרו על אש המזבח, ועדיין לא נתעכלו לגמרי, שלא נעשו אפר — שפקעו מעל גבי המזבח.

אם קודם חצות הלילה פקעו, יחזיר אותם שוב למערכה, ומטעם זה גם מועלין בהן מי שמתמש בהן, מאחר ועדיין הם עומדים למזבח.

אבל אם פקעו מהמזבח לאחר חצות הלילה לא יחזיר אותם למזבח, ולפיכך אין מועלין בהן, שכבר אין בהם מצות הקטרה.

והוינן בה: מנא הני מילי לחלק בין אם פקעו קודם חצות לבין פקעו לאחר חצות.

אמר רב: מאחר ומצינו שלענין הקטרה כתוב אחד אומר "כל הלילה" ו"הקטיר", שכן נאמר "על מוקדה על המזבח כל הלילה", ומשמעו שתתקיים בו כל הלילה.

ואילו כתוב אחד אומר "כל הלילה" ו"הרים", שהרי גם מקרא שנאמר בו "והרים את הדשן" נסמך לפסוק שכתוב בו "כל הלילה", ולא נזכר בהרמה זמן אחר, ומשמע שכל הלילה ניתן לקיים מאותה הקטרה תרומת הדשן, באותם אברים שכבר משלה בהן האש, שכבר נעשתה בהם מצות הקטרה.

64. רש"י לא גרס כן לפי שאף אם זמנה מחצות רשאי לאחר, אבל התוס' גרסוהו משום זריזין מקדימין למצוות.